

φής και περίλυπος, αὐτὰ ταῦτα τὰ ἐνδύματα διαμαρτύρονται, ὁ πῖλος σκυθρωπάζει, αἱ χεῖρες ἔχουσι κινήσεις βεβιαίας, αἵτινες ἀποτρέπουσι καὶ ἀποδιώκουσι τοὺς ὑπὸ τῆς γλυκύτητος τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τοῦ μειδιάματος προσελκυομένους.

Ὁ Σίμων προσεπάθει πάτη δυνάμει νὰ φανῇ ἀξιαγάπητος καὶ ὅπως δῆποτε τὸ κατάρθου· ἀλλὰ τὸ ὄλον του ἐφάνετο προδήλως ἀντιτεῖνον πρὸς τὴν προσπάθειάν ταύτην. Ὅθεν μετὰ τοὺς πρώτους λόγους ὁ ἰατρός ἀπετάθη πρὸς τὴν Μαρκέλλαν, ἣτις ἀείποτε εὐηρεστεῖτο συνδιαλεγομένη μετ' αὐτοῦ. Ἐξεπλάγη δὲ ἰδὼν μεγάλην μεταβολὴν ἐν τῇ νεανιδί, μεταβολὴν, ἣν οὐδόπως εἶχε ποτε προῖδῃ καὶ ἣτις οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ τὸ φυσικὸν ἀποτέλεσμα τῶν δοκιμασιῶν αἷς εἶχεν ἤδη ὑποστῆ. Ἐλάλει δὴλόν ὅτι συντομώτερον, ἐστάθμισε μᾶλλον τοὺς λόγους πρὶν προσφέρει αὐτοῦς, καὶ εἶχεν ἐν τῷ ὄλῳ αὐτῆς ἦθος τι ἀπότομον καὶ συγκεκραμένον πως μετὰ πικρίας.

— Τώρα εἶσαι εὐτυχής, εἶπε πρὸς αὐτὴν ὁ ἰατρός. Μετὰ τόσα βάσανα σοῦ ἔπρεπε νὰ παροῦσα εὐτυχία. Εἶσαι καλὸ κορίτσι, τέκνον μου, καὶ μετὰ χαρᾶς τὸ ἀνομολογῶ καὶ ἐνώπιον τοῦ πατρός σου. Κατὰ τὸ μικρὸν διάστημα τῆς ἀσθενείας τῆς μακαρίτιδος κυρίας Ἑρμίνης ἡ κόρη σας, κύριε, ἀπέδειξεν ὀξύνουαν καὶ γενναϊότητα πολὺ ἀνωτέραν τῆς ἡλικίας της.

Ὁ Σίμων ἀκούσας ταῦτα, ἀπέβλεψε μετ' εὐαρεσκείας καὶ ὑπερηφάνως πρὸς τὴν δικαίως ἐπαινουμένην κόρην του. Ἠυφραίνεται ἀκούων ἐπαινούμενον τὸ τέκνον του καὶ τοι, ἀληθῶς εἶπειν, οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον συνέτεινεν αὐτὸς εἰς τὴν καλὴν ἀγωγὴν της.

— Καὶ ἀνὰ ἔχωμε καλὸ ρώτημα, τί μελετᾶτε τώρα νὰ κάμετε; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.

— Νὰ νοικιάσωμεν ἓνα σπιτάκι, ἀπεκρίθη ἡ νεῆνις παρατηροῦσα τὸν πατέρα της, καὶ νὰ ζήσωμε «σὰ θέλει ὁ Θεός.» Ἐγὼ θὰ εἶμαι ἡ μικρούλα νοικοκυραδίτσα... Τί εὐτυχισμένα πού θὰ ζοῦμε μαζί οἱ δύο μας.

Τὸ μᾶς ἐκεῖνο ἀνεκλάλητον χαρὰν ἐνεποίει εἰς τὴν Μαρκέλλαν, ἣτις καὶ το ἐπανελάμβανε κατὰ πᾶσαν στιγμὴν. Αἰσθανθεῖσα ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη τὴν ἐρημίαν ἐπιβαρύνουσαν τὴν ζῶν τῆς, μυριάκις διανοηθεῖσα ὅτι οὐδέποτε ἔμελλε νὰ ἀζιωθῆ νὰ εἶπῃ καὶ αὐτὴ «τὸ σπίτι μου», κατηνυφραίνεται νῦν, διότι ἡδύνατο τοῦ λοιποῦ νὰ λέγῃ «τὸ σπίτι μας».

Ὁ ἰατρός μειδιάσας ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, διότι εἶχεν ἰδῆ ἰκανὸν ἀριθμὸν ἀνθρώπων, οἷος ἦτο ὁ Μονφόρτ· ὥστε ἦτο βεβαιότατος ὅτι ὁ χαρακτήρ του οὔτε συμβιβαστικὸς ἦτο οὔτε τακτικὸς, καὶ διενόηθη ὅτι ἡ Μαρκέλλα, παρὰ τὴν φαινομένην εὐδαιμονίαν, εἶχε πολλὰ ἀκόμη νὰ τραβῆξῃ.

— Ἐπήγατε εἰς τοὺς Βρεῶ; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.

— Ἀκόμη, ἀπεκρίθη ἡ Μαρκέλλα. Ἀλλὰ τώρα σὲ λιγάκι θὰ πάμε, ἔ πατέρα;

Ἐλεγε «πατέρα» καὶ ἡ λέξις αὕτη ἤχει μεταξύ τῶν λευκῶν ὀδόντων της ὡς ἡ μελωδικωτάτη μουσική.

— Βέβαια, εἶπεν ὁ Μονφόρτ, περιστρέφον τὸν πλόν του μεταξύ τῶν δακτύλων ὡς ἄνθρωπος βιαζόμενος.

Ἀληθῶς εἶπειν αἱ ἐπισκέψεις αὐταὶ σφόδρα τὸν ἠνώχλουν, καὶ ἀσμένως θὰ ἔβλεπεν αὐτὸν ἀπαλλασσόμενον τοῦ βάρους τουτοῦ. Ὁ ἰατρός νοήσας τοῦτο ἀπέδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἐλευθερίαν μετὰ τινων εὐμενῶν φράσεων. Ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ δὲ τῆς θύρας ὁ Μονφόρτ ἐστράφη καὶ σφίγγας δυνατὰ — μικροῦ δεῖν τὴν συνέτριψε — τὴν χεῖρα τοῦ γηραιοῦ ἰατροῦ, εἶπε πρὸς αὐτὸν μετ' ἤθους ἀγριωποῦ.

— Εἶθε ἐξαίρετος ἄνθρωπος!

Ἡ δὲ Μαρκέλλα ἀπέβλεψε πρὸς τὸν γηραιὸν φίλον της, ὅστις ἀπεδέξατο τὴν φράσιν τοῦ πατρός καὶ τὸ βλέμμα τῆς κόρης καὶ διετήρησεν ἀμφοτέρω ἐν τῇ καρδίᾳ του ὡς διατηρεῖ τις ὅτι ἔχει πολυτιμώτατον.

Ὅτε δὲ ἦσαν ἤδη ἐν τῇ ὁδῷ, ἡ κόρη εἶπε πρὸς τὸν πατέρα της:

— Πάμε ἔς τοὺς Βρεῶ;

Ἐκεῖνος δ' ἔνευσε καταφατικῶς καὶ τὴν ἠκολούθησεν εὐπειθῶς. Ὁ ἀνὴρ οὗτος συνηθισμένος εἰς τὸν ἐλεύθερον καὶ ἀνεξάρτητον βίον ἀνθρώπου, ὅστις ζήσας ἀείποτε μόνος, περὶ οὐδενὸς μεριμνᾷ, ἠσθάνετο ἄφατον ἠδονὴν ἀφίαν νὰ τον ὀδηγῆ τὸ τέκνον του. Μετ' οὐ πολὺ ἤλθον πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Βρεῶ καὶ ἡ Μαρκέλλα ἐσήμανε τὸν κώδωνα τῆς θύρας, καταστέλλουσα στεναγμῶν διότι ἡ παρακειμένη οἰκία τῆς μακαρίτιδος Ἑρμίνης, κατακλειστος μετὰ τῶν δενδροστοιχιῶν της ἐφ' ὧν ἐφύετο ἡδὴ γλόση, ἐφαίνετο εἰς αὐτὴν παράδεισος κλειστός διὰ παντός.

Ἡ μαγειρίσσα ἐλθοῦσα ἀνέφξε τὴν θύραν, ἰδοῦσα δὲ τὴν Μαρκέλλαν ἐδίστασε καὶ αὐτὴ ὁ ποῖόν τι πρόσωπον ὤφειλε νὰ δείξῃ. Ἀλλ' ἡ Μαρκέλλα δὲν ἐτήρει ἐν τῇ ψυχῇ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ψυχρότητα, ὡς ὑπέθετεν ἡ μαγειρίσσα, τὴν προσηγόρευσε μάλιστα μειδιῶσα· διότι πᾶς ὁ ἐνθυμίζων αὐτὴν τὰς παιδράς ἡμέρας τοῦ βίου της ἦτο σφόδρα εὐπρόσδεκτος.

Ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν καταλαμβάνει ἐπιφάνειαν 4,000,000 τετραγωνικῶν μέτρων, ἧτοι 4 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, ἔξ ὧν αἱ μὲν οἰκίαι καὶ τὰ ἐν τῷ μεταξύ αὐτῶν κείμενα οἰκόπεδα κατέχουσιν ἔκτασιν 2,576,485 τ. μ. περίπου, αἱ ὁδοὶ 615,995 τ. μ., αἱ ἐν τῇ πόλει πλατεῖαι 113,520 μέτρα, τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἀποτελεῖ ἡ περριοχὴ αὐτῆς, τουτέστιν Ἀνακτορικὸς κῆπος, Ζάππειον μέγαρον, Ἀκρόπολις κτλ.